

Chicagos Børs lukkes i 60 Dage.

Karantæne som Følge af Lovovertrædelse.

Washington.

Der er blevet givet Ordre til, at Chicagos Handelsbørs, der er den største Kornbørs i Verden, skal lukkes i 60 Dage. Børsen skal have overtraadt Loven ved ikke at have villet tilkende den kooperative Producentorganisation „Farmers National Grain Corporation“ Clearing-House-Privilegier. Hvis Organisation optages som Medlem af Clearingshouse-Kammeret, vil Spørgsmaalet om Børsens Lukning blive gjort til Genstand for ny Overvejelse.

Bevægelsens Molto blev som altid ved de hellige Korstog: »Gud, Konge og Fædreland«. Som Baggrund for Guddommen stilledes Joderne i Gabestokken — andre Hedninger gives jo ikke. Kongen og Fædrelandet svævede som Aander over Bevægelsen. Dens Maal var imidlertid at slaa den tyske Arbejderbevægelse i Stykker, særlig den faglige.

Tyskland er gaaet i Spidsen for Rationaliseringen og har derved erstattet tyske Arbejdere med Maskiner. Resultatet er blevet, at til Trods for, at den tyske Produktion er vokset Aar for Aar lige til Foraaret 1932, har Tyskland faaet en Arbejdsløshedshær paa ca. 6 Millioner Arbejdere.

Selvfolgelig var de tyske Fagforeningers Krav: Tilpasning til Rationaliseringen i Form af en Nedsættelse af Arbejdstiden. At forhindre dette blev Hitlers og hans Gardes Opgave, og det maa siges at være lykkedes over al Maade. De tyske Fagforbund har søgt at slaa imod, men er i Fagforeningerne blevet bekæmpet paa det voldsomste af Kommunisterne. Taktiken derende som her har altid været først at se, hvad Socialdemokratiet vil gøre i en given Situation, og saa gøre det modsatte. Nogen høj Intelligens behøves ikke for en saadan Taktik. Formaalet var at ødelægge Socialdemokratiet og umuliggøre dets Arbejde for Underklassen; thi med Noden skulde den revolutionære Bevægelse vokse. En Tankegang, som selveste Karl Marx paa det skarpeste har taget Afstand fra.

Store Dele af den tyske Arbejderklasse har gennem alle disse Stridigheder faaet deres Begreber fuldstændig forkvaklet, og paa Motiven om, »af værre kan det dog ikke blive«, har de i Skarevis sluttet sig til Hitlers Hær.

Naar det denne Gang er Valg i Tyskland, saa er det, fordi de tyske Nationalister nu følger sig stærke nok til at tage

Hin vakra myndin

av Aarvegnum, id nu er horvin med alla.

et Opgør med Socialister, Kommunist og Republikanere. Sejrer Nationalsocialisterne, saa er Enigheden tilvejebragt; thi saa kommer de andre, uden Hensyn til Betegnelsen og Uenigheden, alle tilhøbe i den sorte Gryde, og den tyske Arbejderklasse gaar endnu rædselsfuldere Tilstande i Møde end dem, de nu lever under, og de er allerede frygtelige nok.

Saa sidder de andre der for Alvor igen.

I. P. Nielsen,
Folketingsmand.

Marcherende Dødsbataillon.

De demonstrerende Eksoldater i U. S. A. vil marchere, til de styrter.

Til B. T. telegraferes fra Washington:

Mellem de demonstrerende Eksoldater i Washington begynder der nu at opstaa Uroligheder. Efter at Præsident Hoover har benyttet sin Veto-Ret overfor Understøttelsesloven, har Demonstranterne paabegyndt en uafbrudt March rundt om Kapitolium. Fem Hundrede af Demonstranterne har dannet en Dødsbataillon, der har givet hinanden Tilsagn om at marchere rundt om Kapitolium, indtil de styrter.

Vicepræsident Curtis havde givet Ordre til, at en Deling Marinesoldater skulde rydde Pladsen, men Washingtons Politipræsident krævede, at Soldaterne blev trukket tilbage. Hans Motivering herfor var, at ingen af Eks-Soldaterne endnu havde forbrudt sig mod Landets Love, og trods den Nød, der hersker iblandt dem, har Politiet endnu ikke haft Anledning til at optage Rapport.

England og Irland.

Der er udsendt et officielt Communiqué, der det engelske-irke Stridsspørgsmaal vedrørende Landforpagtningsafgifterne.

Efter en Redegørelse for de hidtidige Forhandlinger og den engelske Regerings Stilling hedder det i Communiqué'et bl. a. Det er den britiske Regerings varme Ønske at naa til en Ordning i dette Spørgsmaal, enten ved at Spørgsmaalet gores til Genstand for Voldgift ved en særlig nedsat Voldgiftsdomstol, eller ved at Forhandlingerne om Spørgsmaalet fortsættes ved direkte Kontakt mellem de to Regeringer.

Den britiske Regering har foreslaaet, at de omstridte Betalinger skulde præsteres, saa længe Spørgsmaalet ikke er afgjort, og derefter reguleres i Overensstemmelse med den Ordning, som maatte blive truffet. Den har endvidere erklæret sig villig til, hvis man naaede til Enighed om Arten af den Voldgiftsdomstol, som skulde nedsættes, eller om en Fortsættelse af Drøftelserne og Præstering af Betalingerne at opheve de nu tagne Forholdsregler, herunder Opkrævning af Ekstratold paa irske Varer. Hvis den irske Regering vilde gaa ind paa disse Betalinger, vilde der være gjort en Ende paa Striden.

Udsigterne for en Bilæggelse af Striden er i Øjeblikket smaa. Som bekendt er Forhandlingerne sprængt, og der er ikke Udsigt til nye.

Tysk Skoleskib „Niobe“ forulykker i en Tordenstorm.

Berlin.

En frygtelig Katastrofe har ramt den tyske Rigsmarine, idet Skoleskibet „Niobe“ under en Tordenstorm er gaaet under i Mechlenburg-Bugten.

Om Bord paa Skibet befandt sig 100 Mand, hvoraf man befrygter, at 70 er druknet. Katastrofen er omgivet med et uigennemtrængeligt Skær af Mystik, idet Skibets hele Konstruktion og absolute Sødygtighed skulde gøre det udelukket, at et almindeligt Stormvejr kunde fremkalde en saadan Katastrofe.

Statskapitalisme.

En „Overgangsform“ fra Kapitalisme til Socialisme. At Ernst Christiansen.

(Sluttet).

Selve den kapitalistiske Epoke karakteriseres, siger Karl Marx, derved, at »Arbejdskraften for Arbejderen selv antager Formen af en ham tilhørende Vare, og hans Arbejder derfor erholder Form af Lønarbejde«. Hidtil har den kapitalistiske Epoke været en privat-kapitalistisk Epoke. Herredømmet over Produktionsmidler og Jord er overvejende udøvet af private Kapitalister. Gaaende ud fra den marxistiske Formulering, vil vi komme til det Resultat, at en »statskapitalistisk« Samfundsform vil være en saadan, hvor Arbejdet fortsat er en Vare, hvis Pris er afhængig i væsentlig Grad af de enkelte Erhvervsomraaders Bæreevne, hvor Lønarbejdet bestaar i væsentlig uændrede Former, men hvor Staten (Samfundet eller Samfundsorganer) behersker, kontrollerer eller ejer hele eller store Dele af Produktionsapparatet og foretager afgørende Dele af den nødvendige Kapitalopsparing. Men ligesaa lidt som Statskapitalismen er nogen varig Samfundsform, men netop en Overgangsform, lige saa lidt vil den have fast og konsekvent opbyggede Strukturer. Tværtimod vil den vise sig mangearartet og fyldt med indre Modsigelser.

Den russiske Sovjetstat viser os en Form for et statskapitalistisk Samfund. Det er Staten, der igennem Truste og andre Organer ejer eller behersker Produktion og Økonomi, samt foretager den meget stærke Kapital-opsparing paa ca. 40 pCt. af Nationalindtægten, men Arbejdskraften er fortsat en Vare, som i høj Grad vurderes efter Markedsforholdene, og Arbejderen er Lønarbejder. Efter den korte Periode af »Krigskommunisme« har man i Rusland maattet gaa ind i en Overgangsperiode med mange Manøvrer frem og tilbage i økonomisk Henseende, de sidste Par Maaneder har saaledes vist et Tilbagegaaet for Bondehandelens Vedkommende. Af Lenin er det da ogsaa hævdet, at »den monopolistiske Statskapitalisme er den fuldstændige materielle

Forberedelse til Socialismen«. Fra Sovjet-Ruslands Side benægtes det i og for sig heller ikke, at det er Statskapitalisme, der i Øjeblikket findes i Rusland, men man hævder, at dette kun er i Arbejdernes Interesse, naar det er forbundet med Sovjet-Diktatur, i modsat Fald er det tværtimod Bourgeoisiets Herredømme i koncentreret Form.

Overfor dette anfører f. Eks. den østrigske socialistiske Teoretiker Otto Leichter i sin nye Bog »Die Sprengung des Kapitalismus« (som iøvrigt har Krav paa nærmere Omtale for hele sin interessante Problemstilling), at en Kapitalisme, der ledes af Staten og ikke af private Kapitalister, har ophørt at være »ren« Kapitalisme, thi dennes afgørende Kendetegn »de uafhængige Kapitalisters fri Ledelse af Økonomien« er paa væsentlige Punkter afskaftet.

Om selve Begrebet Statskapitalisme siger Otto Leichter: Naar Staten finansierer og tilfører Fælles-Kapital til kapitalistiske Banker, som ifølge Tilidskrise og Tab, der ikke kan dækkes privatkapitalistisk, ikke fungerer mere; naar Staten griber ind i Forbindelse med andre Lande gennem Monopoler eller vidtgaaende Indgreb, fordi den hidtidige Vareomsætnings-Teknik er glippet; naar Staten griber ind i Prisspørgsmaalene; naar Staten maa træde understøttende til overfor Virksomheder, der ellers vilde være standse med Tab af de store deri anbragte Kapitaler; naar stadig flere Virksomheder ad denne Vej kommer under offentlig Kontrol; naar stadig flere økonomiske Afgørelser uddrages private Kapitalister og paavirket af Staten; naar de økonomiske Vanskeligheders Tvang gor saadanne Forholdsregler til en uafvendelig Nødvendighed, — da er der Tale om Statskapitalisme.

Hvis nu Statskapitalismen, saadan som den i Enkeltheder under Hensyn til Øjeblikkets Krise formuleres af Leichter, var et Udtryk for Bourgeoisiets Herredømme, vilde Bourgeoisiet givetvis tilstræbe denne Udgang af Vanskelighederne.

Ganske vist ser vi i alle Lande hos Kapitalisterne en afgjort Tilbøjelighed til at ville »socialisere Tabene«, som det ironisk er udtrykt. Men Kapitalmagten gor sig i hvert enkelt Tilfælde de stærkeste Anstrelgelser for at begrænse Statens Opgave til netop at bære Tabene, medens den »saaernde« Virksomhed bag efter kræves overgivet Privatkapitalen. Talrige Eksempler kan anføres herpaa. Herhjemme behøver vi blot at huske, at medens en socialistisk Tankegang naturligt vil ønske Landmandsbanken bevaret som faktisk Statsbank, er Privatkapitalens Ønske det modsatte, nemlig gennem Statens Salg af Bankens Aktier atter at gøre det til en privat Bank. Eller tager vi Eksemplet fra den sidste Tid med Valutacentralen, som (eventuelle smaa eller store Fejlgreb i dens første Periode er i denne Forbindelse ganske ligegyldige) socialistisk maa anses for en overordentlig værdifuld Nyskabelse, men som principielt er bekæmpet paa det voldsomste af alle Privatkapitalens Instanser.

Forholdet er i Virkeligheden det, at Vanskelighederne for det kapitalistiske Samfund ikke kan klares med kapitalistiske Midler. Løsningen vilde være en resolut Anvendelse af Socialismens Metoder. Men Kapitalens endnu